

[Iver Poulsen.]

i arbejdet inden for landbruget, der sker med indkaldelserne i en tid, hvor man har brug for al disponibel arbejdskraft, er meget generende.

Vi ønsker som sagt, at de to hovedelementer i vor udenrigspolitik må være lige-stillede, og det må ikke blot være tomme ord, at vort medlemskab af NATO er et hovedelement inden for dansk udenrigspolitik. Det er trist, at dette standpunkt, som regeringen her har givet udtryk for, ikke synes at animere regeringen til at sørge for, at vi yder vor pligt inden for alliancen, ja, regeringen viser ikke engang vilje til at opfylde forsvarsforliget af 1960. I dag, 3½ år efter forligets indgåelse, er situationen den, at hærens materiel, der i henhold til forliget skulle moderniseres, er forældet og udslidt, at søværnet langtfra har nået de mindstemål, som er angivet i loven, og at flyvevåbnet, der takket være den amerikanske våbenhjælp vel nok er bedst stillet af de tre værn, også i allerhøjeste grad trænger til nyt materiel. Den eneste forpligtelse i det afsluttede forsvarsforlig, som regeringen øjensynlig lægger vægt på, er nedsættelse af tjenestetiden — det er jo den slikpind, man stillede de radikale i udsigt for at få dem til at medvirke til forliget; det er blot sørgeligt, at vort forsvar stadig væk skal undgælde for sådanne politisk-taktiske manøvrer. Hvad angår tjenestetidens nedsættelse, synes vi i hvert fald, at der her er tale om en forskelsbehandling, som ikke kan være helt rigtig. Nu bliver det tilfældigt, hvor lang et ungt menneskes tjenestetid skal være — det bliver faktisk bestemt ved lodtrækning. Kommer man ind til den ene våbenart, eller kommer man ind til den anden? En sådan forskelsbehandling kan ikke være rigtig.

Vi venter imidlertid, at regeringen på alle områder opfylder forsvarsforliget og forsvarsloven, og vi imødeser derfor forslag til modernisering og nyanskaffelser, som kan bringe værnene op på forsvarslovens mindstemål, for det mindste, man kan forlange af en regering, er vel, at den opfylder landets love. FN og NATO er vor tids afgørende fredsbevarende og frihedssikrende faktorer, og vi må og kan yde vort rimelige bidrag til dem begge.

Det var ikke noget lyst fremtidsbillede,

statsministeren tegnede i sin omtale af det europæiske økonomiske samarbejde, men billedet var nøgternt. Vi må indstille os på, at det vil vare længe, inden forhandlingerne om Englands optagelse i EEC bliver genoptaget, og i den tid må vi se EFTA og EEC udvikle sig efter hver sine retningslinjer, så fremtidige forhandlinger mellem de to grupper bliver vanskeligere, alt imens fællesmarkedet udbygger sin landbrugspolitik med en forstærket diskrimination af danske landbrugsvarer inden for dette marked.

For øjeblikket er forholdet det, at diskriminationen af danske landbrugsvarer — det drejer sig om slagtet fjerkræ, æg og svinekød — koster landbruget et eksporttab på ca. 200 mill. kr. om året, og hvis EEC når til enighed om en lignende bestemmelse for kødets og mejeriprodukternes vedkommende, og det stræber man jo efter inden for EEC, vil landbrugets eksporttab overstige milliarder, og hvad det betyder ikke blot for landbruget, men for hele samfundet, ved ingen bedre end den højtærede statsminister, der som udenrigsminister i 1961 udtalte, at i samme takt landbrugets nettovaluta-indtjening falder, vil industriens hjul gå i stå, og det ved vi alle sammen hvad betyder. Det betyder arbejdsløshed og de ulykker og den fattigdom, der følger hermed.

Over for disse mørke fremtidsudsigter står statsministerens omtale af udenrigsministerens ihærdige anstrengelser for gennem forhandlinger med fællesmarkedsregeringerne og administrationen i Bruxelles at opnå aftaler, der kan sikre, at den danske landbrugseksport til EEC kan opretholdes. Der er vel ingen og vel heller ikke i regeringen, der tror på denne mulighed, men alligevel ønsker vi naturligvis udenrigsministeren held og lykke i disse vigtige og, som vi er klar over, meget vigtige forhandlinger.

Men det var en skuffelse, at den højtærede statsminister ikke havde et ord at sige om, hvordan regeringen havde tænkt sig at gribe sagerne an, hvis udenrigsministerens forhandlinger endte mere eller mindre resultatløst, for så vil Danmark og Danmarks regering komme til at stå over for problemer af en størrelsesorden, som vi vist ikke har kendt tidligere, problemer, som der nok ville være grund til at tage op til grundig overvejelse allerede nu.

Jeg finder det også meget beklageligt, at